

Σοβαρά-Σοβαροφανή και Αστεία

Σήμερα είναι Χριστούγεννα...

της Ευγενίας Γ. Κουτσουλιέρη

Τα φώτα έσβυσαν. Η μεγάλη πίσα χαράχτηκε σταυρωτά από το φως των τελευταίων προβολέων και βυθίστηκε στο μισοσκοτάδο. Οι φωνές έπαψαν και η σιωπή απλώθηκε στα κενά καθίσματα. Σα να λιγότευπε ξαφνικά ο κόσμος, σα να συρρικνώθηκε στα βάθη της καρδιάς του, αναζητώντας τη σπίθα του πυρήνα της.

Ο κλόουν σκυφτός, έσυρε τα βήματά του ως το καμαρίνι του. Πίσω του ένα μικρόσωμο σκυλί, πατούσε στη σκιά του και τον ακολουθούσε με την ουρά κατεβασμένη.

Δεν υπήρχε ψυχή εκείνη την ώρα στο τσίρκο. Όλοι βιάστηκαν να φύγουν. Σε λίγο ξημέρωναν Χριστούγεννα. Ήθελαν όλοι να προλάβουν να τα γιορτάσουν.

Έγειρε μηχανικά και χάιδεψε το κεφάλι του σκυλιού. Εκείνο ανασηκώθηκε λίγο, τεντώνοντας τ' αυτιά του.

— Φύγαν όλοι, ψιθύρισε και το επανέλεβε πιο δυνατά σα να περιέμενε κάποιος να το ακούσει.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Αυτή η εικόνα του εαυτού του είχε κάνει να θαμπώσει ακόμα και στα δικά του μάτια η πραγματική του μορφή. Για όλους ήταν ο κλόουν! Μια ανώνυμη φιγούρα μέσα στην πραγματικότητα. Ήταν αυτός που τους έκανε να γελάνε, να κατεβαίνουν τη σκάλα της ανάμνησης και να χώνονται στα παιδικά χρόνια τους με ανεμελιά.

Τα παιδιά ξεφώνιζαν και χειροκροτούσαν, οι μεγάλοι έβλεπαν τα παθήματά του και ξεπερνούσαν τα δικά τους λάθη. Έστω και για δύο ώρες. Έστω και για μια στιγμή!

Κούνησε το κεφάλι και οι πολύχρωμοι κύκλοι γύρω από τα μάτια, μετακινήθηκαν μες στον καθρέφτη.

— Φύλε, εμάς σήμερα δεν μας περιμένει κανείς.

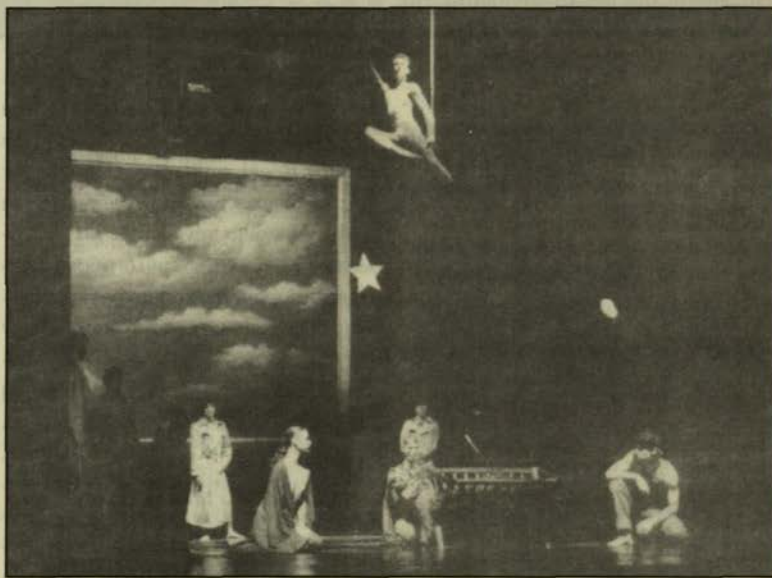
Η φωνή του έδειχνε περισσότερο κούραση παρά πίκρα.

Το σκυλί κούνησε την ουρά του, σα να συμμεριζόταν τη μοίρα του αφεντικού του.

— Θα βγάλω τις μπογιές και ύστερα γραμμή για την καμαρούλα μας. Κάνει ψοφόχρυσο απέξω.

νοίωσε τη ζεστασιά του και ανταπόδωσε την ευχαρίστησή του μ' ένα χάδι.

— Φύγαν όλοι. Κανείς δεν έμεινε να μας πει καλά Χριστούγεννα. Λες και κατάπιαν το γέλιο που τους δώσαμε και το φύλαξαν μόνο για τον εαυτό τους... Τόσος εγωισμός! Τόση αδιαφορία! Ακόμη και μια τέτοια μέρα... Πώς έγινε ο κόσμος έτσι φίλε; Πώς γίναμε όλοι έτσι;

Τράβηξε ένα βρεγμένο χαρτομάνηλο και το έφερε ως το μάγουλο.

— Είναι Χριστούγεννα σήμερα, σκέφτηκε, και η αίσθηση της μοναξιάς, πήρε άλλες διαστάσεις μέσα του.

Ένα δάχρυl ξεφύγχε από τα μάτια του και κατέβηκε σα χαρακιά στο μάγουλό του. Τότρωπε με το χαρτομάνηλο και μαζί του ξέφτισε και η μπογιά.

Κατέβασε το χέρι και κοίταξε τη μπογιά πάνω στο χαρτί. Ύστερα το πέταξε με δύναμη στην άκρη του πάγκου. Κάθισε στο σκαμνί και κάλεσε το σκυλί να κουλουριαστεί στα πόδια του. Έ-

Έκρυψε το πρόσωπο στις χούφτες και έμεινε κάμποσο έτσι σκυφτός. Το σκυλί στα πόδια του δεν έλεγε να σαλέψει. Ξαφνικά, σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε τον τοίχο απέναντι σα να υπήρχε γραμμένο κάτι πάνω του και σηκώθηκε με βιάση. Το σκυλί πετάχτηκε κι αυτό και κάρφωσε τα μάτια πάνω του με απορία.

— Φύλε, ξέρεις κάτι; Δεν τελειώσαμε για σήμερα. Σήμερα είναι μια ιδιαίτερη μέρα. Τι λες και συ... Δεν μιλάς. Όμως καταλαβαίνεις. Το ξέρω πως εσύ καταλαβαίνεις... Θα δώσουμε μια ακόμα παράσταση. Εσύ κι εγώ. Μόνοι

Η Ε. Κουτσουλιέρη είναι από τους υπεύθυνους σύνταξης του Περιοδικού.

μας. Εκεί στο σκοτάδι... Έλα γρήγορα. Πάμε πίσω...

Με γρήγορες δρασκελιές βγήκε στην πίστα. Έτριψε τα μάτια να συνηθίσει στο μισοσκοτάδο.

— Έλα φίλε. Τρέξε στην πλατεία... Να, κάθισε στα πρώτα καθίσματα. Να σε βλέπω και να με βλέπεις. Εσύ θα είσαι όλο το κοινό μου απόψε.

Το σκυλί μαθημένο να υπακούει, έκανε το ίδιο κι αυτή τη φορά. Εκείνος διέγραψε χοροπηδώντας τον κύκλο της πίστας, όπως κάθε βράδυ και ύστερα ήρθε και στάθηκε στο κέντρο, με τα χέρια ριγμένα δεξιά και αριστερά και τα μάτια κατεβαμένα στο δάπεδο.

Υστερα, αργά-αργά, έφερε τα χέρια στην έκταση και τα μάτια έκαναν τον κύκλο της πλατείας. Το μυαλό του γέμισε φωνές και βουητό και μισόκλεισε τα βλέφαρα νοιώθοντας το θάμπωμα και ας ήταν σβυστός ο προβολέας.

Υποκλήθηκε και έκανε δύο βήματα μπροστά.

— Σήμερα είναι Χριστούγεννα, φώναξε με όλη του τη δύναμη και η ηχώ της φωνής του ήρθε ξανά στ' απιά του από μακριά. ... Ήρθατε όλοι να γιορτάσετε, να χαρείτε, να γελάσετε... Έδώ μέσα η χαρά ξεχυλίζει, το γέλιο είναι κανόνας, η ευχαρίστησή σας είναι προσαγή... Όμως σήμερα, σήμερα είναι Χριστούγεννα... Θέλετε κάτι παραπάνω. Θέλετε να αγγίξετε την ελπίδα, για να ταξιδέψετε στην ευτυχία... Και γω, ο ταπεινός κονβαλιτής αυτής της ελπίδας, δεν μπορώ να σας χαλάσω το χατίρι. Γιατί σήμερα είναι Χριστούγεννα... Οι καμπάνες χτυπάνε και όμνη ακούγονται παντού. Ζεστασιά και αγάπη! Μοσχοβολιστό ψωμί, κρασί

και πολύχρωμα πακέτα! Σήμερα είναι Χριστούγεννα... Όλες οι αγκαλιές είναι ανοιχτές, σαν τα ουράνια που ανοίξαν ξαφνικά. Όλα τα μάτια λάμπουν σαν το αστέρι της Βηθλεέμ. Όλοι κάτι περιμένουν, κάτι που θα τους φανερώσει το όνειρο και θα τους φέρει στο μονοπάτι της ευτυχίας... Ψάχνουμε με μάτια πύρινα τον ουρανό ν' ανακαλύψουμε το αστέρι των Χριστουγέννων. Ψάχνουμε κάθε γωνιά του σπιτιού μας να ανακαλύψουμε τη φλόγα που θα μας φέρει την ευτυχία. Ψάχνουμε στα πρόσωπα των διπλανών μας, να αναγνωρίσουμε την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή, ένα ανέμελο αύριο, βουτηγμένο στη χρυσόσκονη της ευτυχίας... Και ξαφνικά, τα φώτα σβύνουν τριγύρω μας, ο ουρανός γίνεται σκοτεινός πάνω μας και τότε η αίσθηση της ευτυχίας γίνεται φευγάτο, μακρινό, άπιαστο όνειρο. Και όλοι αβασάνισια, καταλήγουμε στη φράση «Δεν υπάρχει εδώ ευτυχία. Δεν υπάρχει για μας ευτυχία»... Σήμερα όμως, είναι Χριστούγεννα. Το αστέρι δεν είναι τόσο μακρινό. Οι καμπάνες χτυπούν χαρούμενα. Τα παιδιά χοροπηδούν ανέμελα κι ευτυχισμένα γύρω από το Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ας κατεβάσουμε λοιπόν τ' αστέρι από τον ουρανό. Η θέση τους, είναι μέσα στην καρδιά μας. Και με το φως του ας δούμε γύρω μας. Πόσα παιδιά πεινάνε αυτή την ώρα που για μας... είναι Χριστούγεννα; Πόσα σπία ριμάζαν οι πόλεμοι και πόση ορφάνια σκόρπισαν ολόγυρά μας οι έμποροι του θανάτου; Πόση μοναξιά υπάρχει στα γηροκομεία αυτή τη στιγμή; Πόση θλίψη στα ορφανοτροφεία; Πόσοι άνθρωποι γύρω μας δεν έχουν να

φάνε ψωμί, δεν έχουν να ζεσταθούν, δεν έχουν ένα πάνινο παιγχνίδι για τα παιδιά τους; Πόσοι δυστυχισμένοι μες τα καλύβια τους νοιώθουν την καρδιά να σφίγγεται από απελπισία; Πόσοι εγκαταλειμμένοι, πόσοι άστεγοι, πόσοι άρρωστοι; Μοναξιά και θλίψη. Πίκρα και απελπισία. Κακία και αδιαφορία. Απανθρωπιά!

Παιδιά που πουλάνε λουλουδάκια μες στο κρύο, μες στη νύχτα, για να καταθέσουν το μεροκάματο, γιοιούλες που πλένουν σκάλες για να εξασφαλίσουν ένα κομμάτι ψωμί, γέροι που μαζεύουν χαρτόνια για να μην πεθάνουν από την πείνα, οικογένειες που ζουν χωρίς φως, χωρίς νερό, χωρίς περιθάλψη. Γυναίκες προδομένες, ορφανά ξεχασμένα απ' όλους, σπία ριμαγμένα από την πλημμύρα και τη φωτιά. Και από την άλλη μεριά, μια ολόκληρη κοινωνία... εμείς... να τα προσπερνάμε όλα αυτά και να μη δίνουμε δεκάρα. Να δικαιολογούμε αυτόν που κατέστρεψε μια κοπέλα και την εγκατέλειψε και να τον διατηρούμε αλόβητο στις υψηλές κοινωνικές θέσεις, να τρώμε ανέμελοι τις περισίαιες λιχουδιές μας, τη στιγμή που γύρω μας πεθαίνουν παιδιά από το κρύο, να χορεύουμε και να τραγουδάμε, τη στιγμή που συνάνθρωποί μας μ' ένα φτυάρι και χωρίς βοήθεια, προσπαθούν να αδειάζουν τη λάσπη της πλημμύρας από το ριμαγμένο βίος τους, να φιλοσοφούμε πολυτελώς, με ύφος και μ' ένα ποτήρι ούισκι στο χέρι... και να μιλάμε για ειρήνη, αισθήματα, πολιτισμό.

Σήμερα όμως, σήμερα, είναι Χριστούγεννα. Πρέπει να γίνουμε άνθρωποι. Δεν έχουμε άλλα περιθώρια. Πρέπει να σκύψουμε μέσα στην καρδιά μας και να μιλήσουμε με το αστέρι της Βηθλεέμ που εξακολουθεί να έρχεται για όλους μας τη νύχτα αυτή. Και τότε, τότε μόνο, μες την αγάπη για το διπλανό μας, θα φανεί το μονοπάτι της ευτυχίας που όλοι προσμένουμε. Και θάναυ τόσο ατελειωτά μεγάλο, τόσο απρόσμενα λαμπρό, που θα μας χωράει όλους. Αρκεί να πιστέψουμε αυτή τη νύχτα, πως είμαστε Άνθρωποι, αρκεί να καταλάβουμε, πως σήμερα είναι Χριστούγεννα!